Scris de Ninel Ganea
Joi, 27 Iulie 2017 10:04

„Nu putem fi mulțumiți cu afirmarea adevărului – trebuie să spunem tot adevărul; iar tot adevărul este diavolul…Ar fi o prostie din partea noastră să ne gândim că le putem face pe femeile respectabile să înțeleagă că sentimentele sunt bune, în același timp în care spunem că cele mai bune sunt cele homosexuale. Așa că, vremea noastră va veni peste aproape un veac, când toată lumea va fi convertită (la sodomie)”, îi scria, în 1906, Lytton Strachey celui care avea să devină cel mai influent economist al secolului XX, Lordul Keynes. Cei doi făceau parte din grupul Bloomsbury a cărui poveste degenerată, în rezumat, a fost spusă de către Gertrude Himmelfarb, într-un eseu remarcabil, dar care, inevitabil, a ratat o parte din detaliile imunde.

A trecut mai bine de un veac de la epistola lui Stracey, iar profeția sa s-a dovedit a fi întemeiată. Cel puțin la nivelul elitelor publice, nu pare să mai existe vreo incertitudine: respectabilitatea merge mână în mână cu homosexualitatea. Singurii care refuză să se lase convertiți rămân aceia, mulți, puțini, pentru care încă mai există, într-o formă sau alta, ideea de ordine naturală.

Chiar și în aceste condiții, însă, comunitatea homosexuală nu pierde niciun prilej de a miza intensiv pe statutul de minoritate oprimată. Asta deși ariergarda LGBT este impresionantă prin diversitate și statut.

De pildă, în comunitatea academică, pe lângă de-acum consacratele studii de gen, un bastion important, mai puțin cunoscut, l-au reprezentat catedrele de istorie a Antichității. Ca orice program de inginerie socială, și agenda noii sexualități are nevoie de rescrierea trecutului pentru a obține recunoaștere și a fi mai lesne acceptabilă. Drept urmare, în ultimii zeci de ani au prisosit istoricii (mult prea notorii) și istoriile (mult prea denaturate) ale unei Antichități grecești, în care homosexualitatea era legitimă.

Se poate spune că este doar o coincidență că toți istoricii faimoși (Walter Pater, John Boswell, John Winkler, David Halperin, Michael Foucault) care susțineau această teorie erau sodomiți, unii cu propensiuni sado-masochiste. Deși e greu de crezut. Pe de altă parte, probabil că astfel de personaje avea în minte marele istoric al Antichității, H.I. Marrou, când a scris: „ei vor să prezinte Grecia Antică drept un rai al perverșilor (...) Vocabularul limbii grecești și legislația celor mai multe orașe-state întăresc ideea că depravarea a fost considerată întotdedauna imorală”. Cazul pare mai complex decât coloratura rapidă în alb și negru, dar cu adevărat semnificativ mi se pare efortul de a măslui fără rușine istoria. Și recompensa publică obținută pentru aceasta...

În altă ordine de idei, corporațiile cele rele sunt întotdeauna de partea minorităților oprimate, măcar la nivel declarativ. Dar lista companiilor înrolate sub steagul curcubeului ar fi inutil de lungă și imposibil de reprodus. Mai interesant ar fi dacă s-ar descoperi măcar o singură entitate comercială, mare sau mică, care are rezerve față de propaganda agresivă și neobosită a mișcării homosexuale. Știm deja că postările incomode de pe rețelele de socializare atrag imediat cenzura, știm că oricine afirmă vreo îndoială legată de agenda propriu-zisă este linşat moral
și își pierde slujba, șamd. Nu știm însă (un fel de a spune) de ce este comunitatea lgbtq în continuare oprimată...

Apoi, pe lângă corporații și academie, există marile organizații ale binelui, ONU, UNESCO, UNICEF, etc. Adică acele instituții populate de birocrați, experți și specialiști numiți arbitrar, care, printre altele, scriu programele școlare și dictează spiritul timpului. Comitetul Națiunilor Unite pentru Drepturile Copilului a cerut, anul trecut, Marii Britanii să introducă în școli ore de educație sexuală adresate „copiilor LGBT”. Introducerea obligatorie a educației sexuale în școli este, de mult, o constantă în pledoariile ONU, dar interesul s-a rafinat acum spre o prezentare a „diversității sexuale”, termen care acoperă aproape orice perversiune. Potrivit noului expert al Națiunilor Unite
în domeniu, educarea (citește îndoctrinarea) copiilor în spiritul LGBT trebuie să înceapă din fragedă copilărie: „este atât de important să lucrăm cu tinerii, cu cât mai tineri, cu atât mai bine, prin acțiuni care să amplifice empatia față de grupurile vulnerabile, cum este comunitatea LGBT”.

Același specialist al ONU a declarat nonșalant că „există drepturi absolute și drepturi care nu sunt absolute. De exemplu, libertatea de exprimare și libertatea religioasă nu sunt drepturi absolute și pot fi restrânse dacă e necesar”. Bineînțeles că drepturile LGBT sunt absolute...

La prima vedere, o problemă pentru persoanele LGBT ar putea apărea din partea Bisericilor. Dar, dacă ne uităm la Vatican, observăm că acolo au loc conferințe ale feministelor și homosexualilor. Asta, desigur, când Papa Francisc nu le cere catolicilor să își ceară iertare de la homosexuali.

Totuși, e facil a proiecta toate tarele catolice în cârca actualului suveran pontif, când mișcarea de eliberare sexuală la Vatican a început cvasioficial, cu mult timp înainte, în fieful celui mai „conservator” ordin: Societatea lui Isus. Suficient de urmărit recepția critică de care s-a bucurat Teilhard de Chardin, care afirma că trebuie să încercăm orice, chiar și homosexualitatea, în ochii unui papă „conservator” ca Benedict XVI.

În tradiționala Biserică Ortodoxă, lucrurile stau, doar un pic și doar momentan, mai rău pentru homosexuali. Patriarhul Ecumenic se declară, de voie, de nevoie, împotriva inovațiilor sexuale, dar, pe de altă parte, reprezentanții săi importanți , precum teologul grec Ioannis Zizioulas, recomandă „protejarea minorităților sexuale în fața discriminării și nedreptăților”. Discriminarea este termenul standard în noua gândire și noua limbă care înseamnă, practic, că oricine are un cuvânt sau un gând care nu cadrează cu linia oficială pică sub acuzare. Așa s-a ajuns, de pildă, ca în alte țări și în alte Biserici, nu la noi, să fie interzise predicile în care homosexualitatea este considerată un păcat. (La noi se pare că s-au interzis în predici, deocamdată, referințele negative la vaccinuri). Dar, cum deja s-a consfințit teoria ramurilor, este de așteptat o mare armonizare...roz.

În fine, tabloul de mai sus nu e nici pe departe exhaustiv, dar ar trebui să dea, parțial, o idee despre cât de împilată este comunitatea diversității sexuale. Stratchey ar fi fost mai mulțumit în zilele noastre, mai ales că au rămas foarte puține doamne respectabile.